

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ,

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਸੀ. ਜੇ

ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ

ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ, 1966 ਦਾ ਨੰਬਰ 609।

ਅਕਤੂਬਰ 19, 1967

ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1940 ਦਾ X)— ਐੱਸ. 14(2)- ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ (1908 ਦਾ IX)— ਧਾਰਾ 181— ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਸਾਲਸ ਦੁਆਰਾ ਅਰਜ਼ੀ— ਕੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ— ਸਾਲਸ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ— ਕੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 14 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਸਾਲਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇਜਾਜ਼ਤ ਜਾਂ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਹੁਣੇ ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵੀ ਅਰਜ਼ੀ ਜੇਕਰ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਹਿਜ਼ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੇ ਗਏ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

5 ਮਈ, 1966 ਨੂੰ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਸ਼੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ, ਵਪੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਫਜ਼, ਜਲੰਧੂਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਪੀ.ਆਰ. ਅਗਰਵਾਲ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਲੁਧਿਆਣਾ, ਮਿਤੀ 11 ਨਵੰਬਰ, 1965, ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ ਵਾਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਐਨਸੀ ਜੇ ਏਆਈਐਨ, ਇੱਕ ਡੀਵਕੋਟ।

ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ PS M ANN, ਇੱਕ ਡੀਵਕੋਟ।

ਜਜਮੈਂਟ

ਟੀ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੀ.ਜੇ.- ਇਸ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰ, ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਬੁੱਧ ਵੰਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਅਰਥਾਤ, ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸਰਦੂਲ ਸਿੰਘ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜਿਆਂ ਦੀ ਸਾਲਸੀ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ। respondent 4, ਮਹਿਤਾ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਦੱਤ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਕਿ ਸਨ

ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ, ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਆਦਿ (ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀ.ਜੇ.)

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜਿਆਂ 'ਤੇ ਸਾਲਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਲਸ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਨੇ 20 ਅਗਸਤ, 1960 ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਵਾਰਡ ਦਿੱਤਾ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 3 ਨਵੰਬਰ,

1965 ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤੱਥ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ, ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਧਿਰਾਂ 20 ਅਗਸਤ, 1960 ਨੂੰ ਸਾਲਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਈਆਂ, ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਵੀ ਪੜ੍ਹਿਆ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦਾ ਨੋਟਿਸ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ।

19 ਸਤੰਬਰ, 1964 ਨੂੰ, ਜਵਾਬਦੇਹ 4, ਦੇ ਸਾਲਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਦੂਜੇ ਸਾਲਸ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਉਸੇ ਦਿਨ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 8 ਦਸੰਬਰ, 1964 ਨੂੰ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਨੇ ਰਿਸਪੋਂਡ 4 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ 'ਤੇ 4 ਨੇ ਉਹੀ ਅਰਜ਼ੀ 22 ਫਰਵਰੀ 1965 ਨੂੰ ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ। ਦਿੱਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤਹਿਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਵਾਰਡ ਅਰਜ਼ੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੁਧਿਆਣਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ। ਸਬੰਧਤ ਪੰਜ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ, ਹਾਜ਼ਰ ਬਿਨੈਕਾਰ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਜਵਾਬ 1 ਤੋਂ 3 ਨੇ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਧੀਨ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1940 (1940 ਦਾ ਐਕਟ 10) ਦੇ 30 ਅਤੇ 33, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਨਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੀਮਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 1908 ਦੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 181 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। 3 ਨਵੰਬਰ, 1965 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਸਾਲਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਜਵਾਬਦੇਹ 4 ਦੁਆਰਾ, ਨਾ ਕਿ ਪੁਰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ।

ਮੌਜੂਦਾ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਜਲੰਧਰ ਦੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ 25 ਮਈ, 1966 ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਪ ਪੀਲ ਐਕਟ 10 ਦੀ ਧਾਰਾ 39 ਦੇ ਅਧੀਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। 1940 ਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ 39 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (vi) ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ $\wedge$ ਜਿਸ ਧਾਰਾ ਉੱਤੇ ਇਕੱਲੇ ਧਿਰਾਂ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਮੇਂ-ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜ ਦੇ ਅਪੀਲੀ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸੋਧ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ।

ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਰਾਹੀਂ ਆਰਬਿਟਰਾ ਟੋਰਾਂ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਦਿੱਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ 19 ਸਤੰਬਰ, 1964 ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਉਸਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਅਵਾਰਡ ਲੁਧਿਆਣਾ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ - ਜਿਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ - ਦਿੱਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬੁਲਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ,

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਵੇ। ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਤੋਂ 3 ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 4 (ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ) ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੇ ਜਾਣ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਹੁਣ, 1940 ਦੇ ਐਕਟ 10 ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਸ਼ਬਦ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਕਿ ਕੋਈ ਸਾਲਸ ਜਾਂ ਅੰਪਾਇਰ ਖੁਦ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਝੂਠ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਪ-ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ, ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, *ਨਾਰਾਇਣ ਭਾਕੂ ਬਨਾਮ ਦੇਵਾਜੀਭਾਉ* (1) ਵਿੱਚ, *ਪੁਰਾਣਿਕ, ਜੇ.* ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 14 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਸਾਲਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਸਿਰਫ ਸਾਲਸੀ ਦੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸੈਕਸ਼ਨ 14 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ ਕਿ ਇੱਕ ਸਾਲਸ ਜਾਂ ਅੰਪਾਇਰ ਕੋਈ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 4, ਇੱਕ ਸਾਲਸ ਵਜੋਂ, ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਲੁਧਿਆਣਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਟੀ ਅਵਾਰਡ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ, ਇਸ ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਇੱਕ ਤੱਥ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਸਾਲਸ ਵਜੋਂ, ਜਿਸਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ. ਪਰ *ਅਮੋਦ ਕੁਮਾਰ* ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

(1) ਏਆਈਆਰ 1945 ਨਾਗ 117.

ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। v. ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। (ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀ.ਜੇ.)

ਵਰਮਾ ਬਨਾਮ ਹਰਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਰਮਨ (2), ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਾਲਸ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇਜਾਜ਼ਤ ਜਾਂ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸਾਲਸ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 4 ਦੁਆਰਾ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 4 ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੇ ਗਏ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਕਾਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਨੇ ਮੁਹੰਮਦ ਯੂਸਫ ਬਨਾਮ ਮੁਹੰਮਦ ਹੁਸੈਨ (3), ਸੀ. ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਸੰਦਰਭ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਅਵਾਰਡ ਸੀਮਾ ਐਕਟ, 1908 ਦੀ ਧਾਰਾ 178 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਾਲਸ ਖੁਦ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਫਿਰ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੇ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਅਵਾਰਡ ਬਿਨੈਕਾਰ ਜਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਤੋਂ 3 ਦੁਆਰਾ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਕਦਮ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਇੱਕ ਸਾਲਸ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 4 ਦੁਆਰਾ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਇੱਕ ਕਦਮ ਦੁਆਰਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਏਜੰਸੀ ਰਾਹੀਂ ਦੂਜੇ ਸਾਲਸ ਦੁਆਰਾ। ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਵਾਰਡ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਾਲਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਇਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਪਹੁੰਚ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਪਹੁੰਚ ਵਿੱਚ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਸਾਰਥਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਿਰਫ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਟਾਲਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। 1940 ਦੇ ਐਕਟ 10 ਦੀ ਧਾਰਾ 39 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (vi) ਦੀ ਧਾਰਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ।

(2) ਏਆਈਆਰ 1958 ਸਾਰੇ. 720

(3) AI R. 1964 ਮੈਡ. ਆਈ.

ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਸ ਸੋਧ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਪੀਲ ਦੇਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹੁਣ ਯੋਗਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ 20 ਨਵੰਬਰ, 1967 ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕੇ. ਐਸ. ਕੇ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ— ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਟੇਕ ਚੰਦ ਜੇ.

ਨੈਸ਼ਨਲ ਕਾਲਜ ਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਕਮੇਟੀ, - ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, - ਜਵਾਬਦੇਹ

1967 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 135

ਅਕਤੂਬਰ 20, 1967

ਪੰਜਾਬ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਐਕਟ (VII of 1947)-/, 2(c), 5, 11(2), 20, 27, 29 ਅਤੇ 31(2) - ਪੰਜਾਬ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਕੈਲੰਡਰ-ਚੈਪਟਰ III(A)- ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ 11 ਅਤੇ 12— ਸੈਨੇਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਯਮ-ਕੀ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸੋਧ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ— ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸਰਕਾਰ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਹੋਵੇਗੀ" - ਦਾ ਮਤਲਬ - ਕਿਸੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਾਲਜ ਦੇ ਸਥਾਈ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ - ਪਹਿਲਾਂ ਸਹਿਮਤੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ—ਕੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ— ਕਿਸੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਤਾਲ (ਈ ਕੁਝ ਕਾਰਵਾਈ—; ਕੀ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ 11 ਅਤੇ 12 —ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950) 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ— ਆਰਟੀਕਲ 226— ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਆਦੇਸ਼— ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਲਈ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਐਕਟ, 1947 ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ

ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਸੈਨੇਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਾਲ ਸੋਧਣ ਜਾਂ ਘਟਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। "ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸਰਕਾਰ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਹੋਵੇਗੀ" ਵਾਕੰਸ਼ ਦਾ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਜੋੜਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਜੋ ਕਿ ਸਿਰਫ ਸੈਨੇਟ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਅਖਵਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਕੰਮਕਾਜ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੀ ਸੰਸਥਾ ਹੈ।